

Костянтин Леонідович Бугайчук,
кандидат юридичних наук, доцент,
провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії
з проблем профілактики правопорушень та взаємодії із населенням,
Харківський національний університет внутрішніх справ
e-mail: klbugaychuk@gmail.com

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ПРАЦІВНИКІВ ОВС: ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ

У статті досліджені сучасні концептуальні підходи до визначення сутності та ознак поняття «дистанційне навчання». Автор, на підставі аналізу наукових праць та чинного законодавства України в галузі вищої освіти та дистанційного навчання, запропонував власне визначення категорії «дистанційне навчання працівників ОВС», проаналізував його основні ознаки та дослідив відмінності дистанційного та заочного навчання.

Ключові слова: дистанційне навчання, заочне навчання, дидактична система.

Постановка проблеми. Інформаційно-комунікаційні технології (далі – ІКТ) докорінно змінюють сучасну освітню парадигму, в концептуальній площині якої поряд з уже добре відомими нам очною та заочною формами навчання, впроваджується й така форма, як дистанційне навчання. Відмітимо, що упродовж трьох останніх десятиріч дистанційне навчання стало одним із найважливіших елементів системи вищої освіти багатьох країн, а за останні 10-12 років – елементом освіти нашої країни. Загалом, визначення поняття «дистанційне навчання» є предметом гострих дискусій і педагогів, і філософів, і фахівців в області інформаційних технологій.

Це, насамперед, пов'язано із багатогранністю досліджуваної категорії, яку визначають як «процес», «форму», «технологію» і т. ін. До того ж різні науковці намагаються надати власне розуміння цього явища, що інколи призводить до термінологічної плутанини.

Аналіз основних досліджень. Питанням теоретичного аналізу поняття «дистанційне навчання» присвячені праці українських дослідників Жевакіної Н.В. [1, с. 38], Койчевої Т.І. [2, с. 4-5], Кухаренка В.М. [3, с.60], Смірновій-

Трибульської Є.М. [4, с. 306], Стефанека П.В. [5, с. 45], Шуневича Б.І. [6, с. 25-26] та ін. Згадаємо також дослідження відомих вчених Російської Федерації Андрєєва О.О. та Солдаткіна В.І. [7, с. 33], Полат Є.С., Хуторського А.В. [9, с. 445]. Поняття дистанційного навчання у правоохоронних та військових структурах досліджували Лукін В.Є. [10, с. 61]. Сурнін І.П. [11, с. 51], проте, зазначені праці інколи не враховують останніх тенденцій розвитку ІКТ та звідси змін педагогічних підходів до здійснення навчального процесу із їх застосуванням, тому зазначене питання набуває відповідної актуальності.

Мета. Метою нашої роботи є дослідження сутності та складових поняття «дистанційне навчання працівників ОВС» його ознак та основних відмінностей від заочного навчання.

Виклад основного матеріалу. Категорія «навчання» є основоположною у дидактиці – галузі педагогіки, яка вивчає теорію освіти і навчання, його закономірності, функції, категорії, форми і методи, досягнуті результати. На підставі аналізу наукових праць зазначених вище авторів можна згрупувати найбільш сталі уявлення про навчання:

- в своїй більшості навчання розуміється як процес;
- в цьому процесі здійснюється взаємодія (спільна діяльність) викладача та учня. Ця спільна діяльність виражається в двох взаємопов'язаних категоріях викладання (діяльність викладача) і учіння (навчально-пізнавальна діяльність учня);
- в цьому процесі засвоюються знання (система знань), формуються вміння й навички;
- у процесі навчання здійснюється організація, керування і стимулювання активної навчально-пізнавальної діяльності учнів;
- ця діяльність спрямована на досягнення відповідних цілей.

Іншою складовою досліджуваного терміну, яка потребує аналізу та узагальнення є «дистанційне». У цей прикметник науковці вкладають приблизно однаковий смисл: процес навчання здійснюється у віддаленому режимі, причому критеріями виступають як просторові, так і часові рамки.

Фахівці порталу відкритої освіти говорять про «фізично розділених учнів в часі та/або просторі» [12]. Є. С. Полат також наголошує на тому, що застосовувати термін «дистанційний» не можна, коли мова йде «про самотійну роботу будь-якого учня (в широкому розумінні цього слова), ...поняття «дистанційності» застосовується до тієї форми навчання, в якій викладач і учні розділені між собою відстанню, що й привносить у навчальний процес специфічні форми взаємодії» [13, с. 37].

Отже первісними ознаками категорії «дистанційне навчання» є: спільна діяльність учня та викладача, в процесі якої відбувається викладання та учіння, що здійснюються коли її учасники розділені в часі та/або просторі.

Наукова література надає нам безліч визначень поняття дистанційного навчання. Як вже зазначалося на початку статті, їх можна згрупувати на такі: дистанційне навчання як форма навчання, як процес та як технологія.

На думку Д.В. Чернілевського, термін «дистанційне навчання» підкреслює основну рису цієї форми – навчання без кордонів, відкрите та доступне для всіх, незалежно від того місця, де людина мешкає. Воно використовує як технологічну основу сучасні засоби нових інформаційних технологій і засоби масової комунікації, традиційні (радіо, телебачення, факс) і новітні (аудіо-, теле- й відеоконференції, засоби мультимедіа, гіпермедіа) комп'ютерні телекомунікації [14, с. 221].

Є.С. Полат зазначає, що це специфічна форма навчання, оскільки вона передбачає концентрацію на засобах нових інформаційних та комунікаційних технологій, мультимедійних засобах, засобах відеозв'язку, інших формах взаємодії учителя і учнів, а також учнів між собою. [8].

Прихильники трактування дистанційного навчання як процесу наголошують на пріоритетності взаємодії в цьому процесі викладача та учня. О.М. Пехота визначає дистанційне навчання як «процес взаємодії викладача й учня за допомогою комп'ютерних комунікацій» [15, с. 32]. Схоже визначення дає Н.В. Жевакіна: «Дистанційне навчання – це цілеспрямований інтерактивний процес взаємодії викладача та студента, що ґрунтується на використанні

сучасних інформаційних та телекомунікаційних технологій, які дозволяють здійснювати навчання на відстані» [1, с. 38].

Звичайно, у науковій літературі присутній і «технологічний» підхід. Так, В.М.Кухаренко визначає дистанційне навчання як технологію, що базується на принципах відкритого навчання, широко використовує комп'ютерні навчальні програми різного призначення та сучасні телекомунікації для доставки навчального матеріалу та спілкування [3, с.60].

В рамках цієї роботи доцільним вважаємо провести аналіз нормативного визначення поняття «дистанційне навчання». Чинне законодавство України визначає дистанційне навчання як форму навчання, що здійснюється у вищих навчальних закладах. Відповідно до наказу Міністерства освіти України від 2 червня 1993 року № 161 «навчання у вищих навчальних закладах здійснюється за такими формами: заочна (дистанційна). Заочна (дистанційна) форми навчання є формами здобуття певного рівня освіти або кваліфікації без відриву від виробництва». В цьому випадку законодавець ототожнює ці дві форми навчання. [16]. У Законі України «Про вищу освіту» ці форми навчання також ставляться поруч, але не як взаємозамінні, а як близькі за змістом – не в дужках, а через кому: «Навчання у вищих навчальних закладах здійснюється за такими формами: ...заочна, дистанційна». [17]

Положення про дистанційне навчання, що діє в Україні із 2004 року розглядає дистанційне навчання з двох позицій. По-перше, дистанційне навчання в Україні реалізується через систему дистанційного навчання, яка є частиною системи освіти України, з нормативно-правовою базою, організаційно оформленою структурою, кадровим, системотехнічним, матеріально-технічним та фінансовим забезпеченням, що реалізує дистанційне навчання на рівнях загальної середньої, професійно-технічної, вищої та післядипломної освіти, а також самоосвіти.

По-друге, під дистанційним навчанням розуміється індивідуалізований процес передання і засвоєння знань, умінь, навичок і способів пізнавальної діяльності людини, який відбувається за опосередкованої взаємодії віддалених

один від одного учасників навчання у спеціалізованому середовищі, яке створене на основі сучасних психолого-педагогічних та інформаційно-комунікаційних технологій. [18] Положення про підготовку фахівців у вищих навчальних закладах МВС за заочною та дистанційною формами навчання говорить про те, що дистанційне навчання – форма навчання, рівноцінна з очною та заочною формами, що реалізується в умовах віддаленості слухача і науково-педагогічного працівника на основі використання сучасних інформаційних і комунікаційних технологій. [19] Отже навіть в нормативно-правових актах дистанційне навчання визначається як форма, як процес і як технологія.

Зазначені підходи, безумовно мають право на існування, але маємо висловити деякі думки з цього приводу. Розуміючи дистанційне навчання як «форму» можна констатувати, що тут ми говоримо про засіб здобуття вищої освіти, а термін «форма навчання» характеризує більше організаційний аспект навчання. Так, Закон України «Про вищу освіту» визначає, що навчання у вищих навчальних закладах здійснюється за такими формами: денна (очна), вечірня, заочна, дистанційна, екстернатна. Також не слід плутати цю категорію із формами організації навчального процесу (лекція лабораторна робота, практичне заняття тощо). Отже, коли говорять про дистанційну форму навчання як форму організації навчального процесу – це, на наш погляд, є термінологічною помилкою.

Розуміння дистанційного навчання як процесу – характеризує його внутрішній бік, основу якого складає взаємодія учня та викладача незалежна від часу та їх розташування у просторі. Коли прихильники «процесуального підходу» говорять про інтерактивну взаємодію, то це здається нам не зовсім вірним, адже «інтерактивний» – означає здатність взаємодіяти чи знаходитись у режимі бесіди, діалогу з чим-небудь або ким-не будь, тому вислів «інтерактивна взаємодія» є не зовсім коректним, адже інтеракція і є взаємодією.

Технологічний ж підхід асоціює дистанційне навчання тільки із інформаційними технологіями, які забезпечують доставку навчального

матеріалу та взаємодію учнів у процесі навчання, забуваючи про роль викладача в цьому процесі, а також про нові підходи у використанні традиційних педагогічних технологій. З цього розуміння і виникає розповсюджена помилка, коли навіть доставку інформаційних матеріалів або виконаних завдань через Інтернет називають дистанційним навчанням. Дослідження ж західних науковців цілком споріднені із вітчизняними, а дистанційне навчання, здебільшого описується з процесуальної (внутрішньої) сторони, також в цьому процесі специфічним є наявність електронних засобів навчання. [20-21].

У науково-педагогічній літературі зроблено спробу співвіднести поняття «дистанційне навчання та «заочне навчання». Деякі автори вважають, що дистанційне навчання є новим варіантом заочного навчання, в якому забезпечується застосування інформаційних технологій, що ґрунтуються на використанні персональних комп'ютерів, відео- й аудіотехніки [22, с.24]. В.В. Олійник наводить наступні спільні риси дистанційного та заочного навчання:

- в основу заочного й дистанційного навчання покладена самостійна робота слухачів;
- суб'єкт навчання та той, хто навчає, розділені в просторі й часі;
- особисті контакти тих, хто навчається, з викладачем відбуваються зазвичай у період залікових сесій [23, с. 7].
- В працях Н.В. Жевакіної [1, с. 31-32], А.В. Соловова [24, с. 121-122], А.В. Хуторського [25] узагальнюються відмінні риси заочного та дистанційного навчання:
- при дистанційному навчанні самостійна робота дійсно керована конкретним суб'єктом (тьютором);
- самостійна робота слухача здійснюється за індивідуальним планом (розкладом) у зручних для нього місці, темпі, послідовності;
- дидактичне забезпечення самостійної роботи не обмежується методичними рекомендаціями й переліком літератури, а здійснюється за

допомогою спеціалізованих навчально-методичних комплексів високої якості та індивідуального користування;

- при заочному навчанні зазвичай плануються очні заняття, коли учні збираються разом для прослуховування оглядових лекцій, виконання лабораторних робіт, складання заліків та іспитів. При дистанційному навчанні такі сесії можуть і не плануватися, проте практика показує, що хоча б без однієї очної зустрічі учня та викладача на підсумковому контролі поки що не обійтися;

- заочне навчання орієнтується на друковані матеріали, що пересилаються поштою. Дистанційне навчання в своїй основі передбачає використання комп'ютерних і телекомунікаційних технологій.

У визначених вище рисах є декілька розбіжностей на які б хотілося звернути увагу:

- спочатку дослідники говорять про регламентацію етапів навчання та жорсткий контроль за їх проходженням, а потім – про зручний темп та послідовність навчання;

- позиція про вибір курсу або системи курсів, не пов'язуючи це з часом або з отриманням конкретної спеціальності здебільшого реалізується в рамках неформального навчання, а класичні трактування дистанційного навчання, насамперед, пов'язують його із кінцевим офіційним результатом – здобуттям відповідного освітньо-кваліфікаційного рівня та отриманням документа про здобуту освіту;

- щодо нових суб'єктів з новими функціями: дистанційний викладач – тьютор, автор дистанційного курсу, маємо зазначити, що на наш погляд, ці ролі мають трактуватися у традиційному значенні, тобто автор дистанційного курсу – це викладач (фахівець у своїй предметній галузі), що є автором дистанційного курсу, а тьютор – це здебільшого те ж викладач, який організовує та проводить дистанційний навчальний процес. Якщо мова йде про так званого «тьютора-консультанта», то доцільніше мабуть говорити про «методиста», який забезпечує організаційну підтримку навчального процесу.

Отже, на нашу думку, основними відмінностями дистанційного навчання від заочного навчання є:

- систематична взаємодія викладача, слухача та слухачів між собою. У заочному навчанні це взаємодія епізодична. Взаємодія учасників може реалізовуватися шляхом проведення спільної дослідницької, творчої діяльності: спільні проекти, рольові чи ділові ігри тощо. На жаль, поки що практично усе заочне навчання будується традиційно на репродуктивних методах, на виконанні контрольних і екзаменаційних робіт;

- можливість здійснювати автоматизований та звичайний контроль за результатами навчання, що дозволяє робити проміжний контроль, чого ми не спостерігаємо у заочному навчанні;

- поєднання традиційних педагогічних та сучасних інформаційно-комунікаційних технологій, що зумовлює власну специфіку реалізації (використання) перших;

- наявність у викладача дистанційного навчання нових професійних компетенцій, наприклад, в галузі інформаційно-комунікаційних технологій;

- в заочній формі навчання, здебільшого, не передбачені методи навчання, окрім як орієнтовані на самостійну діяльність студента з навчальним матеріалом. В дистанційному навчанні передбачені майже усі форми організації навчального процесу: лекції, семінари, лабораторні та практичні роботи тощо. Крім того, класичні форми організації навчального процесу можуть зазнавати деяких змін – вебінар, skype-сесія, online чат, Wirtual World-лекція тощо.

Тому вважаємо, що дистанційне навчання працівників ОВС представляє собою процес, який характеризується постійною взаємодією викладача та студентів, а також студентів і викладачів (у разі наявності більше однієї особи), що не залежить від просторових та часових рамок, а також базується на сучасних психолого-педагогічних та інформаційно-комунікаційних технологіях. Як і у будь-який процес, дистанційне навчання працівників ОВС має мету, що є складовою його дидактичної системи: готовність до виконання професійних обов'язків, які здебільшого складаються у правоохоронні дії.

На підставі цього можна дійти висновку, що **дистанційне навчання працівників ОВС** це організований з метою формування готовності до професійної правоохоронної діяльності процес взаємодії курсантів, слухачів та викладачів між собою, який реалізується у специфічній дидактичній системі особливостями якої є використання її суб'єктами інформаційно-комунікаційних та психолого-педагогічних технологій, які роблять цей процес незалежним від просторового та часового розташування його учасників.

Для дидактичної системи дистанційного навчання працівників ОВС характерні власні цілі, зміст навчання, особливі характеристики курсантів, слухачів та викладачів, а також притаманні тільки їй форми, засоби та методи. Ми говоримо про наявність такої системи саме тому, що ніхто не заважає використовувати інформаційні технології та електронні засоби навчання при будь-якій формі навчання у вищих навчальних закладах – заочної, денній. Але вони виступають тільки елементом дидактичної системи, але не самою системою. В такому випадку немає необхідності розробляти систему дистанційного навчання працівників ОВС, досить використовувати, скажімо, електронну пошту, flash-накопичувачі, CD або DVD диски або просто розміщувати інформацію для курсантів та слухачів у мережі Інтранет, щоб забезпечити доставку навчального матеріалу.

Висновки. Проведене дослідження дозволяє сформулювати наступні висновки та узагальнення.

- категорія «дистанційне навчання» у науковій літературі, здебільшого, описується двома системами «дидактичною» (внутрішньою) та «організаційною» (зовнішньою);
- обов'язковою ознакою дистанційного навчання працівників ОВС є постійна взаємодія учасників навчального процесу як між викладачем та ними, так і між собою, незалежно від місця їх знаходження та часу такої роботи;
- з дистанційним навчанням не слід плутати доставку навчальних матеріалів в електронному вигляді до учнів, а також описувати його сутність

через «форми організації навчального процесу», що чітко визначені у вітчизняних нормативних актах з питань освіти;

- основною відмінністю заочного та дистанційного навчання є наявність постійного каналу взаємодії учасників навчального процесу, контролю навчальних досягнень, можливість забезпечувати оперативність доставки та зміни навчального матеріалу, а також миттєвого отримання зворотного зв'язку;

- дидактична система дистанційного навчання характеризується особливістю мети – готовність до правоохоронної діяльності, учасниками навчального процесу: викладачі, курсанти та слухачі ВНЗ МВС України із власними особливостями, змістом, методами та формами навчання.

Перспективними напрямками подальших досліджень вважаємо аналіз співвідношення дистанційного та електронного навчання, дослідження психолого-педагогічних основ дистанційного навчання працівників ОВС, а також елементів дидактичної системи дистанційного навчання працівників ОВС.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Жевакіна Н.В. Педагогічні умови організації дистанційного навчання студентів гуманітарних спеціальностей у педагогічному університеті [Текст]: дис. ... кандидата пед. наук: 13.00.04 / Жевакіна Наталія Валентинівна. – Луганськ., 2009. – 271 с.

2. Койчева Т.І. Підготовка майбутніх учителів гуманітарних спеціальностей як тьюторів для системи дистанційної освіти: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук: спец. 13.00.04 «Теорія і методика професійної освіти» / Т.І. Койчева. – Одеса, 2004. – 20 с.

3. Кухаренко В.М. Дистанційне навчання: умови застосування. [Текст]: Навчальний посібник. 3-є вид. / В.М.Кухаренка, О.В.Рибалко, Н.Г.Сиротенко – Харків.: НТУ «ХП», «Торсінг», 2002. – 320 с.

4. Смирнова-Трибульская Е.Н. Теоретико-методические основы формирования информатических компетентностей учителей естественно-

научных дисциплин в области дистанционного обучения [Текст]: дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.02/ Смирнова-Трибульская Евгения Николаевна. – Киев., 2007. – 678 с.

5. Стефаненко П.В. Теоретические и методические основы дистанционного обучения в высшей школе [Текст]: дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.04 / Стефаненко Павел Викторович. – К., 2002. – 478 с.

6. Шуневич Б.І. Розвиток дистанційного навчання у вищій школі країн Європи та північної Америки [Текст]: дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.01/ Шуневич Богдан Іванович. – К., 2008. – 517 с.

7. Андреев А.А., Солдаткин В.И. Дистанционное обучение: сущность, технология, организация [Текст] / А.А. Андреев, В.И. Солдаткин. – М.: Издательство МЭСИ, 1999. – 196 с.

8. Полат Е.С., Петров А.Е. Концепция дистанционного обучения на базе компьютерных телекоммуникаций в России [Электронный ресурс]: Институт содержания и методов обучения / Е.С. Полат, А.Е. Петров. – Режим доступа: <http://distant.ioso.ru/library/publication/concept.htm>

9. Хуторской А.В. Современная дидактика [Текст]: Учебник для Вузов / А.В.Хуторской. – Санкт-Петербург: Питер, 2001. – 544 с.

10. Лукін В.Є. Методика застосування засобів дистанційного навчання у процесі вивчення військово-технічних дисциплін [Текст]: дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02 / Лукін Володимир Євгенович. – Київ, 2009. – 252 с.

11. Сурнин И.П. Методика дистанционного обучения в вузах МВД России [Текст]: дис. ... канд. пед. наук: 13.00.08 / Сурнин, Игорь Петрович. – Москва, 2004. – 284 с

12. Открытое образование. Определения и термины [Электронный ресурс]: Російський портал відкритої освіти. – Режим доступа: http://www.openet.ru/University.nsf/Index.htm!Open&Menu=VPMain-Info-351-Sovet-SovDOcomis-1_1-Material-Gloss&VPID=351

13. Полат Е.С. Теорія і практика дистанційного навчання [Текст] / Е.С. Полат // Інфо. – 2001. – № 5. – С. 37-43.

14. Чернилевский Д.В. Дидактические технологии в высшей школе [Текст]: Учебное пособие для вузов / Д. В. Чернилевский. – М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2003. – 437 с.
15. Освітні технології [Текст]: Навчально-методичний посібник / О. М. Пехота, А. З. Кіктенко, О. М. Любарська та ін.; за заг. ред. О. М. Пехоти. – К.: А.С.К., 2002. – 255 с.
16. Про затвердження Положення про організацію навчального процесу у вищих навчальних закладах [Електронний ресурс]: Наказ Міністерства освіти України від 02.06.93 р., № 161. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0173-93>
17. Про вищу освіту [Текст]: Закон України від 17.01.2002 р., № 2984-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 20. – Ст.134
18. Про затвердження Положення про дистанційне навчання [Електронний ресурс]: Наказ Міністерства освіти та науки України від 21.01.2004 р., № 40. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0464-04>
19. Про затвердження Положення про підготовку фахівців у вищих навчальних закладах МВС за заочною та дистанційною формами навчання [Текст]: Наказ МВС України від 21.07.2008 р., № 346.
20. Keegan D. Foundations of distance education [Електронний ресурс] / D. Keegan. – London and New York: Routledge. 3rd revised edition, 1996. – 218 p. – Режим доступу: http://books.google.com.ua/books?id=Ab4NAAAAQAAJ&printsec=frontcover&hl=ru&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false
21. Distance Learning Facts and Figures [Електронний ресурс]: United States Distance Learning Assotiations. – Режим доступу: <http://www.usdla.org/facts-and-figures>
22. Бакалов В.П. Дистанционное обучение: концепция, содержание, управление: Учебное пособие для преподавателей вузов, колледжей и

факультетов телекоммуникаций [Текст] / В.П. Бакалов, Б.И. Крук, О.Б. Журавлева. – М. : Горячая линия: Телеком, 2008. – 107 с.

23. Олійник В.В. Організаційно-педагогічні основи дистанційної освіти і навчання: Організаційно-педагогічне дослідження / Олійник В.В. – К.: ЦППО, 2001. – 36 с.

24. Соловов А. В. Мифы и реалии дистанционного обучения [Текст] / А.В. Соловов // Высшее образование в России. – 2000. – № 3. – С. 121-126

25. Хуторской А.В. Дистанционное обучение и его технологии [Электронный ресурс] /А.В. Хуторской // Компьютерра. – 2002. – № 36. – Режим доступа: http://www.computerra.ru/offline/2002/461/20277/for_print.html

Бугайчук К.Л. Дистанционное обучение сотрудников ОВД: Теоретический анализ

В статье исследованы современные концептуальные подходы к определению сущности и признаков понятия «дистанционное обучение». Автор, на основании анализа научных работ и действующего законодательства Украины в сфере высшего образования и дистанционного обучения, предложил собственное определение категории «дистанционное обучение сотрудников ОВД», проанализировал его основные признаки и исследовал различия дистанционного и заочного обучения.

Ключевые слова: дистанционное обучение, заочное обучение, дидактическая система.

Bugaychuk K.L. Distance learning of policemen: Theoretical analysis

The article explores current conceptual approaches to determining the nature and attributes of the concept of «distance learning». Through analysis of scientific papers and current legislation of Ukraine in the field of higher education and distance learning the author offered his own definition of the category of «distance learning of policemen», analyzed its main features and differences between extramural and distance learning.

Keywords: distance learning, extramural learning, didactic system.